

POORTAOL

GRATIS VESTINGKRANT VOOR EN DOOR BEWONERS VAN DE VESTING WOUDRICHEM
REDACTIE: DAALDERSTRAAT 4 ▼ 4285 AV WOUDRICHEM ▼ info@woudrichemvesting.nl ▼ JAARGANG 19 ▼ 1 MAART ▼ 2021

RANDSTEDELINGEN DRIJVEN DE PRIJZEN VAN KOOPHUIZEN IN DE VESTING OP. FIJN VOOR DE VERKOPERS, SNEU VOOR STARTERS.

WAAROM DE ANTI-CORONAREGELS ZO BELANGRIJK ZIJN. VESTING-BEWONSTER NORA BLANKEN DOET HAAR VERHAAL.

DE SNEEUW WAS AMPER GESMOLTEN OF ER STOND EEN FILE VOOR DE IJSSALON. DE VESTING SLEEDE DE LENTE IN.

“OP ENEN KORTEN DOT AAN HET HOSSEN”, DAT WAS CARNAVAL IN WOERKUM. HENNIE NEVEN-ROS WIT UT NOG.

OP 22 MAART BEHANDELT DE RAAD VAN STATE DE BEZWAREN TEGEN HET PLAN OP 'T LOEV. MEER DUS IN DE VOLGENDE EDITIE.

HUIZENGEKTE IN VESTING

Wie een huis wil bemachtigen in de vesting moet razendsnel handelen. Woningen zijn nog niet op de huizensite Funda beschreven of ze zijn al verkocht, soms ver boven de vraagprijs.

Al langer is er een trend gaande dat mensen de Randstad verwisselen voor een rustige woonplek die ook nog eens veel goedkoper is. De corona-pandemie draagt volgens makelaars bij aan die trek naar het platteland. “Tachtig procent van de kopers komt van buitenaf, voornamelijk Randstad”, zegt Niek Leijendekker van de Makelaars van Alena.

Thomas Loopstra past precies in dat plaatje. Hij wordt samen met zijn vriendin, de nieuwe eigenaar van Hoogstraat 24. Mede dankzij zijn vader, ook vestingbewoner, wist hij dat het pand rond de zomer op de markt zou komen. Door het pand nu al aan te kopen sneed hij andere geïnteresseerden de pas af. “We wonen nu in een drukke stad en kwamen voor

Daalderstraat

onze rust al veel naar de vesting, waar ik ook opgegroeid ben. Inmiddels zijn we op een leeftijd dat we het willen omdraaien, lekker rustig wonen met de grote stad op rijafstand. Dus waren we al een poosje op zoek naar iets leuks in de vesting. Maar er heerst momenteel een totale gekte op de huizenmarkt. We namen binnen 24 uur contact op met de makelaar van een pand dat in de Daalderstraat te koop stond

maar er waren al zoveel afspraken voor bezichtigingen gemaakt dat het eigenlijk geen zin meer had.”

OVERBODEN

De verkopers werden verrast door de overweldigende belangstelling. “We hadden van experts wel gehoord dat er ‘markthonger’ was, maar dit overtrof al onze verwachtingen. De vraagprijs werd ruim overboden”, zegt Pieter van Dijk.

Samen met vrouw en kind verhuist hij naar Oudendijk. “Lekker dicht bij school voor onze dochter Diede. Met het oog op gezinsuitbreiding is meer ruimte ook altijd welkom. Maar ik ga de vesting wel hard missen hoor. Als ik ‘s avonds na het werk de vesting weer binnen rijd dan heb ik echt dat gevoel van thuiskomen.”

De nieuwe eigenaren van pand Daalderstraat 12 zijn José en Mirk Oppenhuis De Jong. Zij komen uit Vlijmen en waren al wat langer op zoek naar een kleiner huis. Tijdens een wandeling met vrienden uit Woudrichem vielen ze voor de charme van de vesting. “We liepen langs het huis in de Daalderstraat en waren op slag verliefd. Volgens de makelaar was er zoveel interesse dat we eigenlijk te laat waren. Daar heb ik het toen niet bijgelaten en de makelaar gemaild dat we van plan waren aanmerkelijk boven de vraagprijs te bieden. De dag daarna kregen we een telefoontje dat er iemand was afgevallen en of we wilden

komen kijken. Nadat we alles gezien hadden hebben we dat bod gedaan en werd het ons gegund. We kunnen niet wachten om naar de vesting te verhuizen.”

HOE GOEDKOPER, HOE GEKKER Waar het heen gaat met de prijzen, is koffiedik kijken. Diverse makelaars dachten twee jaar geleden al dat de huizenprijzen hun top hadden bereikt, maar het gaat gewoon door, vooral in het lage segment. “Hoe goedkoper, hoe gekker”, zegt Leijendekker over de hoogte van de huizenprijzen. Zijn werk bestaat niet meer uit het vinden van kopers, maar het halen van de beste prijs.

Voor starters is het bijna onmogelijk geworden om nog een betaalbaar huis te vinden. Om hun droom te verwezenlijken gaan ze vaak tot het uiterste en sluiten maximale leningen af. De economische crisis van 2008 lijkt daarbij vergeten.

‘ACCEPTEREN DAT JE NIETS KUNT’

Lang leek het alsof het virus geen vat op haar kreeg. Iedereen in haar directe omgeving werd ziek en haar schoonvader overleefde het coronavirus niet. Zes keer testte ze negatief, tot het virus haar eind januari ongenadig te pakken kreeg. Nora Blanken (49) is nu drie weken uit het ziekenhuis en kan net vijftig meter lopen, in slakkengang.

Het lawaaiige zuurstofapparaat is inmiddels het huis uit, maar Nora Blanken is nog lang niet de oude. Het coronavirus heeft haar longen voor 25 tot 50 procent aangetast. Ze zit op de rand van het bed dat in de huiskamer staat. Daar rust ze overdag. ‘s Avonds klautert ze de trap op naar boven, in twee etappes. “Van de week dacht ik, kom op, dat moet in één keer kunnen. Dat heb ik geweten. Ik heb anderhalf uur lang liggen hoesten, doodop was ik.”

TERGEND LANGZAAM

Ze wil sneller dan kan en zoekt de juiste balans tussen revalideren en rusten. Het herstel gaat tergend langzaam, maar ze telt haar zegeningen. “Toen ik net thuis was, kon ik niet aan tafel zitten om te eten. Nu lukt dat wel en kan ik zelf m'n bordje in de vaatwasser zetten.”

Dan houdt het wel op. Lopen kan ze zo'n vijftig meter, dan moet ze gaan zitten. Een ontbijt maken aan het aanrecht lukt niet. Een stofzuiger optillen is niet aan de orde, laat staan ermee werken. Ze prijst zich gelukkig met haar man en kinderen die koken, schoonmaken, helpen. “Ik ben super trots op hen.”

TOTALE LUSTELOOSHEID

In oktober vorig jaar overleed haar schoonvader aan corona en in diezelfde maand waren ook haar man Peter en dochter Britt besmet. Een milde versie, met een hoestje. Terwijl zij boven in quarantaine zaten, bleven Nora en haar dochter Maud fit en gezond. Bij elke loopneus dacht ze, ‘nu ben ik aan de beurt’, maar was de test toch negatief. Nora bleef onvermoeid aan het werk in de ouderenzorg in Waspik. Zelfs toen ze haar hoestende, besmette moeder in de auto vervoerde en de virusdeeltjes door de auto dansten, bleef ze ongedeed. Pas toen dochter Britt in januari voor een tweede

keer besmet raakte, trof het virus het hele gezin. Nora herinnert zich dat het begon met een ‘vervelend kriebelhoestje’ en ontastte in totale lusteloosheid. Ze had nauwelijks koorts, was niet benauwd, maar was tot niets in staat. “Ik wilde alleen maar liggen en zag er al tegenop om naar de wc te gaan.”

ZIEKENHUIS

Toen de huisarts poolshoogte kwam nemen, bleek het zuurstofgehalte in haar bloed nog maar 82 procent terwijl dat tegen de honderd moet zitten. Dezelfde dag werd ze naar het ziekenhuis in Gorinchem gebracht en kreeg ze van volledig ingepakte verpleegkundigen medicijnen en zuurstof toegediend. “Iedereen was super vriendelijk en ik ben ook geen moment angstig geweest dat ik op de IC zou belanden, terwijl dat zomaar had gekund.”

Tijdens de ziekenhuisopname mocht alleen haar man Peter op bezoek komen. Toen het zuurstofgehalte in haar bloed rond de 95 procent schommelde, mocht ze weer naar huis, mét zuurstofapparaat. “Het moeilijkste van alles vond ik accepteren dat ik niks kon. Ik kon gewoon niet begrijpen dat je zó moe kunt zijn. Als er even visite was geweest, moest ik anderhalf uur rusten terwijl ik helemaal niets had gedaan als een beetje praten en luisteren. Inmiddels kan ik aanvaarden dat ik geduld moet hebben en stapje voor stapje vooruit ga. Ik voel me mentaal veel sterker maar heb geen idee wanneer ik weer zou kunnen werken.”

Door haar ervaringen is ze niet anders naar het virus en de maatregelen gaan kijken. “Ik wist al hoe verraderlijk corona kan zijn, ook vanuit mijn werk. Daar heeft deze ervaring weinig aan veranderd. Als mensen zich helemaal niet aan de maatregelen houden, ja, dan kan ik wel een beetje boos worden.”

DAGBOEK VAN JACOBA

FRAGMENTEN UIT HET FICTIEVE DAGBOEK VAN JACOBA VAN BEIEREN
DOOR CLAUDIA MASER-GRABNER

6 augustus 1415

Vandaag is de grote dag, vandaag zeg ik ja tegen mijn grote liefde, ja tegen het huwelijk, ja tegen een leven in voorspoed, ja tegen kinderen, ja tegen een gezin en neem ik afscheid van mijn jeugd. Ik ben er klaar voor, al heb ik geen oog dichtgedaan. Heel jammer dat juist vandaag de regen met bakken uit de hemel valt. De wind dringt zich door de kieren van het huis naar binnen en blaast de gordijnen bol. Gelukkig hoef ik maar twee meter over straat voordat ik het rijtuig in kan. Ik zag zojuist dat ze voor de deur al zand en stro leggen om het water tegen te houden en de weg berijdbaar te krijgen. Stel je toch voor dat we in de modder wegzakken en

ik met mijn prachtige muiltjes het rijtuig uit moet. Mijn pruik is klaar, moeder vindt hem prachtig maar ik kan net zo goed een taart op mijn hoofd zetten, er is geen verschil en ik vraag me dan ook af of hij blijft zitten met deze storm. Vandaag heeft de kok mijn favoriete ontbijt gemaakt, de geur bereikt mijn maag dus ik ga nu snel naar de eetzaal. Gevulde lamsbouillon met amandelpuree. Ik mag toch hopen dat mijn nieuwe kok ook weet hoe hij dit moet maken.

Jacoba

‘T POORTAOL NU OOK OP INSTAGRAM

Naast het papieren krantje is ‘t Poortaal vanaf vandaag ook online op Instagram te vinden. Hierdoor kan er nog meer interactie met lezers zijn. ‘t Poortaal verschijnt maandelijks. Op Instagram kunnen we tussentijds nieuwtjes brengen over de Woudrichemse vesting en lezers kunnen heel gemakkelijk reageren, waardoor we ons motto

‘Voor en door bewoners van de vesting’ nog beter kunnen waarmaken.

Heeft u een onderwerp waar het Poortaal (extra) aandacht aan zou mogen besteden of wilt u reageren op een artikel, volg dan @poortaal op Instagram en laat het ons vooral weten.

WITTE NOG ...

DOOR

HENNIE NEVEN-ROS

Dá carnaval in Woerkum... Wá een gezellig zeuke was dá toch altijd.

Het eerste snuifje aan het carnaval kwam van de voetbalvereniging "De Stormvogels". Een feestavond in carnavalssfeer. Mijn vader was het brein achter dat idee en met zijn medebestuurleden stampde hij een geweldige carnavalsavond uit de grond, het was een groot succes.

Woerkum was op een idee gebracht en toen ging het balletje rollen hoor! Jaar na jaar was het "Kwakke erremoei" in carnavalsstijd in Woerkum. De ene na de andere prins nam bezit van Woerkum voor een paar dagen en maakte er met zijn gevolg een gezellig zeuke van.

politiek werd op de hak genomen en onder het genot van een flesje of meer bier ging het hele zeuke op pad om Woerkumers warm te

laten lopen voor het carnaval. De Hofkapel blies zijn deuntje gezellig mee en langs de route stond het Woerkums volk te kijken... vooral kijken, want meedoen was niet echt voor iedereen weggelegd.

Er waren drie avonden in het Cul in de Vissersdijk waar iedereen welkom was en waar ze op enen korten dot aan het hossen waren. De Prins deed wat een Prins hoort te doen... bezoeken afleggen aan de bejaardenhuizen en in het gemeentehuis de burgemeester onttroonen. Hij was even de baas en zijn vlag hing te wapperen op de toren. Na drie dagen was het gefeest voorbij en de kater kwam om de hoek kijken.

Overall hoorde je "mijn tong slaapt en mijn tanden jeuken" of geluiden die niet in woorden te vangen zijn. Het was weer gedaan en het was geweldig.

Jammer dat dat voorbij is want het schepte wel verbroedering en we keken met z'n allen

uit naar het volgende carnaval en wat het dan weer brengen zou. Dit jaar helaas nergens carnaval, maar we hopen in de toekomst weer volop te kunnen genieten van dit gezellige Brabantse feest, al zal dat niet in Woerkum zijn waarschijnlijk... mar... ge wittut nie...

NU DAT BOOTJE NOG

Daniëlle en Nardus Deekens wonen sinds een paar weken met hun kinderen Skip en Okke op de Molenstraat 7.

"Wij zijn hier komen wonen omdat we al veel in en rondom de vesting van Woudrichem te vinden waren. Een aantal van onze vrienden woont hier namelijk. We zochten een huis met sfeer waarbij oude details ook tot uitdrukking zouden komen. Vanuit een jaren 30 parterrewoning in Den Haag verhuisden we in 2006 naar een oud boerderijtje in Giessen. Onze kinderen gingen in Woudrichem naar de kinderopvang en daarna naar de basisschool."

SFEER

Toen de kinderen nog klein waren, waren ze in de zomers vaak op het strandje in Woudrichem te vinden. Een ook bij de meeste evenementen waren ze present. "Woudrichem stond al langer op ons wensenlijstje om naar te verhuizen en in 2017 was het zover, we verhuisden naar de Middelvaartsesteeg. Toch ging het al snel weer kriebelen en we zochten dit voorjaar naar een woning in het buitengebied of een huis in de vesting met een bootje in de haven. De sfeer en de gezelligheid van de vesting trok ons toch het meeste aan. We hebben in al die jaren ook al heel wat rondjes gewandeld over de wallen. De landelijke ligging, natuur en het mooie watergebied eromheen met de vele strandjes spreken ons erg aan. Toen er een woning in de Molenstraat op ons pad kwam, een huis met sfeer en oude details, was het snel besloten. We staan op de wachtlijst voor een ligplaats in de haven van WVS, dus dat bootje komt er ook wel. De woning was al zo goed als af toen we het kochten en in korte tijd hebben we het verder aangepakt

met een paar partijen en het ons eigen gemaakt. Het is nog niet helemaal klaar, maar dat komt wel in het voorjaar."

SNEEUWBALLENGEVecht
Nardus is accountmanager in natuursteen en verzorgt maatwerk natuursteen en composiet. Daniëlle staat voor de klas en geeft les in de bovenbouw van het voorgezet onderwijs.

"Het reizen vanuit Woudrichem is goed te doen. We zitten dicht bij de A27 en nu veel mensen vanuit huis werken is het een stuk rustiger op de weg. We hebben ook al contact gemaakt met buurtvereniging 'de Molenwieken', een leuke, actieve en gezellige buurtvereniging in de Molenstraat waar we eerder ook al eens kennis mee hadden gemaakt. Pas nog was er een heus Molenwieken-sneeuwballengevecht op de Molenstraat, een leuke vuurdoop op gepaste afstand. We hebben het super naar onze zin."

Foto: Daniëlle en Nardus

column

GELOVEN

De sneeuw in de vesting is gesmolten, weggeveegd of anderszins verdwenen. Het plotselinge winterweer was eigenlijk even snel voorbij als het was gekomen. Wat ik bij het zien van voorbijslubberende stadsgenoten me wel heb afgevraagd, is waarom de gemeente zich geheel afzijdig lijkt te hebben gehouden in het sneeuwvrij - dus veiliger - maken van de vesting. Op wat particulier initiatief na, bleven de straten en stegen aldoor wit en glibberig. Dat, terwijl de Poorterspopulatie door de bank genomen toch niet heel piep meer is. Het percentage inwoners dat valangst en glijgevaar moet ervaren, acht ik aanzienlijk. Ongewenste samenscholingen bleven

daardoor in ieder geval achterwege. Dat kon niet worden gezegd van het eerste lente-achtige weekeinde. Tientallen meters wachtenden sierden, veelal zonder gepaste afstand, de Kerkstraat om in de kop van het peleton een bijzondere versnapering te kunnen bestellen. Het was een drukte van belang; daarmee vergeleken oogde de strandboulevard in Scheveningen diezelfde dag als een oase van rust. Nog een staaltje van gemeentelijke afwezigheid?

Tuurlijk, we zijn het allemaal beu, die beperkingen - en zeker jongeren hebben daar onder te lijden. Sympatiek daarom dat er speciaal voor hen tijdens de vakantie iets

op touw werd gezet. Spijtig alleen dat dit ten koste ging van andere kwetsbaren. Een klimmuur voor de kerk voor een robbertje christelijk klauteren - verdraaid lollig, maar waarom uitgerekend op de plek van die ene invalideparkeerplaats? De kinderen houden je er in ieder geval niet mee van de straat. Integendeel; verkeersveiligheid leek sluitpost bij al die activiteit. Dat de klimkerk niet naar jongerencentrum De Pomp kan lopen, oké, maar moet de Pomp dan maar naar de kerk? Uitgerekend bij het smalste punt waar auto's elkaar zonder drukte al amper kunnen passeren? Je moet waarlijk in de Vesting zijn geweest om het allemaal te geloven. Em

ONBEKOMMERD OMMETJE

Elk voor- en najaar is er de Natuurspeurtocht Rondje Woerkum voor kinderen en hun ouders in onze vesting. Het levert een hoop plezier op en is zelfs in de lockdown mogelijk. Voor de vele (volwassen) vestingwandelaars is er nu het Onbekommerd Ommetje Woerkum.

Op acht plekken op de Rijkswal (bankjes, lantaarnpalen en meer) zijn "inspiratie-kaarten" te vinden. Ze laten je beter kijken, zetten je aan het denken of brengen je in beweging. Bedenkster is Yvonne Boekraad. "Ik hoop hiermee wat ongedwongen vertier aan te bieden, misschien wat inspiratie, een idee om dit ergens anders ook te starten, en in ieder geval een glimlach."

Redactie:
Ronald van den Ende
Lukas van der Klaauw
Sophie Krale
Monique van de Ven
Cecilia Verhaar

Fotografie:
Ronald van den Ende,
Sophie Krale

Illustratie:
Ineke Becht

Drukwerk:
HH-productions - Andel

Contact:
info@woudrichemvesting.nl
Bel of App: 06-53 20 60 99

